

DE BREDERO'S.

Eene Novelle uit de Geschiedenis der Nederlandsche Letteren

DOOR

Dr. JAN TEN BRINK.

TWEEDE AFDEELING.

MOEDER EN ZOON.

«Recht als 't speel-siecke kind, met pijpjens gaet op-blasen
«Zijn bellen, rond en hol, tot in de dunne wind,
«So is dit leven hier.»

BREDERO.

VI.

ZIEKENTROOST EN ZIEKENBEZOEK.

Des Zondags, den 15^{den} Februari 1618, vinden wij Bredero in zijn stil en eenzaam kluiske, als hij placht te zeggen.

Het loopt tegen twee uur in den achternoen. Hij zit ijverig te schrijven. Zijn gelaat spreekt het duidelijk uit, dat hij nauwelijks, misschien niet geheel, hersteld is uit eene hevige ziekte. Aan de slapen van zijn hoofd vertoonen zich grijze haren; zoo loopt ook een enkele zilveren draad door knevel of kinvlok. Het matbleek van zijn wezen voegt zich bij den doffen opslag der anders zoo lustig fonkelende oogen. Van tijd tot tijd hoort men hem een kort, droog hoesten uitstooten, dat toeneemt bij elke hevige aandoening. Terwijl hij ijverig en rustig aan het schrijven voortgaat, wordt in het voorhuis zeer zacht fluisterend gesproken.

Moeder Marretje schijnt Jan Thomasz, Teller niet terstond tot den herstellenden zoon te mogen toelaten. Zij drukt hem met de meeste klem op het hart in geen enkel opzicht Gerbrand te prikkelen door teleurstellende berichten. En met haperende, nauw hoorbare stem vraagt de, in de laatste dagen zoo zwaar beproefde, oude vrouw, of Madalena haar zoon geheel vergeet, of zij plannen tot een hylik maakt. Maar Teller schudde het ronde, gezonde hoofd zoo nadrukkelijk, dat zij, eenigszins verlicht, hem voorging naar Gerbrand's kamer. Zij opende de deur zeer voorzichtig.

— „Jan Teller, Gerbrand!” — zei ze met hare zachte, gevoelvolle stem.

Snel stond Bredero op, en kwam met blijden lach den bezoeker te gemoet.

— „Het is te dubbel ondiefd, dat je komt, vriend Teller!” — zei hij met vaste, maar nog wat zwakke stem. — „Breng-je tijding van Madalena?”